

Danielin kirja - Kuusikymmentä

Danielin rukous ja kahdeksannen valtakunnan salaisuus: viimeisten päivien ilmestys

Jeff Pippenger
2024-01-24

Ilmestyskirjan luvuissa seitsemäntoista ja kahdeksantoista enkeli tuo Johannekselle näyn paavinvallan tuomiosta. Hänen lopullisen tuomionsa kuvauksessa ovat edustettuina Raamatun profetian valtakunnat.

Ja tässä on mieli, jolla on viisaus. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuorta, joiden päällä nainen istuu. Ja ne ovat seitsemän kuningasta: viisi on kukistunut, yksi on, ja toinen ei ole vielä tullut; ja kun hän tulee, hänen on pysyttävä vähän aikaa. Ja peto, joka oli eikä ole, on itse kahdeksas, ja on niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ilmestys 17:9–11.

Johannes oli hengellisesti siirretty vuoteen 1798, jolloin hänelle ilmoitetaan, että pedolla, joka kantoi paavillista naista, oli seitsemän päätä, jotka olivat seitsemän kuningasta. Kuningas on valtakunta, ja valtakunta on myös pää Raamatun profetiassa. Vuonna 1798 viisi valtakuntaa oli kukistunut, ja yksi hallitsi silloin. Seitsemäs valtakunta oli vielä tulevaisuudessa, ja sitä edusti kymmenen kuningasta. Sitten Johannekselle ilmoitettiin, että kahdeksas valtakunta oli paavillinen peto, joka oli yksi niistä seitsemästä. Paavius oli viides valtakunta, ja se oli saanut kuolinhaavan, niin että kun sen kuolinhaava paranee, siitä tulee silloin kahdeksas pää, joka on yksi niistä seitsemästä.

Danielin toisessa luvussa neljä ensimmäistä valtakuntaa ovat Babylon, Meedo-Persia, Kreikka ja Rooma. Nämä neljä kirjaimellista valtakuntaa edustavat myös neljää hengellistä valtakuntaa, ja yhdessä ne yksilöivät Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa mainitut kahdeksan kuningasta eli päätä, sillä Jeesus havainnollistaa aina asian lopun asian alulla. Danielin toinen luku on ensimmäinen maininta Raamatun profetian valtakunnista, ja Ilmestyskirjan seitsemästoista luku on viimeinen, joten niiden on oltava sopusoinnussa keskenään, sillä Jumala ei koskaan muutu.

Viides valtakunta, joka oli kukistunut vuonna 1798, oli hengellinen Babylon, paavius. Kuudes valtakunta, joka oli vallassa vuonna 1798, oli kaksisarvinen valtakunta, jota oli ennakoita kuvannut meedialaisten ja persialaisten kaksisarvinen valtakunta. Seitsemäs valtakunta, joka koostuu kymmenestä kuninkaasta ja joka ei vuonna 1798 ollut vielä tullut, on yhden maailman hallitus, jota oli ennakoita kuvannut Kreikka, Aleksanteri Suuren yhden maailman hallitus. Kahdeksas pää, joka oli yksi niistä seitsemästä, oli viides valtakunta, joka sai kuolinhaavan, mutta eli jälleen, kun kuolinhaava parani.

Suuren porton tuomio tapahtuu sunnuntailakriisin ”hetkellä”, toisin sanoen ajanjaksolla, joka alkaa Yhdysvalloissa annetusta sunnuntailaista ja jatkuu historian kuluessa siihen saakka, kunnes ihmisen koetusaika päättyy. Tuona ”hetkenä”, joka Danielissa on määritelty ilmauksella ”näiden kuninkaiden päivinä”, Jumala pystyttää valtakuntansa. Tuona ”hetkenä” myöhäissade vuodatetaan.

Myöhäissade tulee niiden päälle, jotka ovat puhtaat — silloin kaikki saavat sen niin kuin ennenkin.

”Kun ne neljä enkeliä päästävät irti, Kristus perustaa valtakuntansa. Kukaan ei saa myöhäissadetta paitsi ne, jotka tekevät kaiken, minkä voivat.” Spalding and Magan, 3.

Myöhäissateen vuodatuksen tapahtuminen on edistyvää, sillä se vastaa tuomiota, ja tuomio on edistynyt. Milleriitit ymmärsivät elävänsä Danielin toisen luvun kuvapatsaan jalkojen aikana. He uskoivat, että Rooma oli viimeinen maallinen valtakunta, ja he olivat oikeassa, mutta heidän ymmärryksensä oli rajoittunut.

Ilmaus ”näiden kuninkaiden päivinä” toteutuu Rooman valtakunnan historiassa, mutta kyse ei ole pakanallisen eikä paavillisen Rooman historiasta, vaan modernin Rooman historiasta. Milleriitit sovelsivat pakanallisen ja paavillisen Rooman yhdeksi valtakunnaksi, ja näin tehdessään he käyttivät Hesekielin kirjasta kohtaa, joka koskee Juudan viimeistä kuningasta (Sidkiaa), tukeakseen ymmärrystään.

Ja sinä, Israelin jumalaton, paha ruhtinas, jonka päivä on tullut, jolloin vääräys saavuttaa loppunsa, näin sanoo Herra Jumala: Pane pois päähine ja ota kruunu pois; tämä ei pysy entisellään: korota alhainen ja alenna korkea. Minä kukistan, kukistan, kukistan sen; eikä sitä enää ole, kunnes tulee hän, jolle oikeus kuuluu; ja minä annan sen hänelle. Hesekiel 21:25–27.

Sidkiasta lähtien olisi kolme valtakuntaa, jotka ”kukistettaisiin” ja jotka johtaisivat Kristukseen, jonka ”oikeus se on” hallita. Babylon, Meedo-Persia ja Kreikka kukistettaisiin kaikki aina Rooman valtakuntaan saakka, ja tuon neljännen valtakunnan historian aikana Kristus tulisi ja perustaisi valtakunnan. Juuri niin hän teki.

Niiden joukossa, jotka nopeasti johtivat kansaa perikatoon, etumaisena oli heidän kuninkaansa Sidkia. Hyläten täydellisesti Herran neuvot, jotka oli annettu profeettojen kautta, unohtaan kiitollisuudenvelan, jonka hän oli velkaa Nebukadnessarille, rikkoen juhlallisen uskollisuudenvalan, jonka hän oli vannonut Herran, Israelin Jumalan, nimessä, Juudan kuningas kapinoi profeettoja vastaan, hyvän tekijänsä vastaan ja Jumalaansa vastaan. Oman viisautensa turhuudessa hän kääntyi avun saamiseksi Israelin menestyksen muinaisen vihollisen puoleen, ”lähettäen lähettiläänsä Egyptiin, että nämä antaisivat hänelle hevosia ja paljon väkeä.”

”Menestyykö hän?” Herra tiedusteli siitä, joka oli näin alhaisesti pettänyt jokaisen pyhän luottamustehtävän; ”pääseekö pakoon se, joka tekee tällaisia? tai saako hän rikkoa liiton ja pelastua? Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra Jumala, totisesti siinä paikassa, jossa asuu se kuningas, joka teki hänet kuninkaaksi, jonka valan hän halveksi ja jonka liiton hän rikkoi, hänen luonaan, keskellä Babyloniaa, hän kuolee. Eikä farao väkevällä sotajoukollaan ja suurella väellään auta häntä sodassa: ... koska hän halveksi valaa rikkomalla liiton, vaikka, katso, hän oli antanut kätensä ja tehnyt kaikki nämä teot, hän ei pääse pakoon.” Hesekiel 17:15–18.”

”Jumalattomalle, pahalle ruhtinaalle” oli tullut lopullisen tilinteon päivä. ”Pane pois päähine”, Herra määräsi, ”ja ota kruunu päästäsi.” Vasta sitten, kun Kristus itse pystyttäisi valtakuntansa,

Juudalle sallittaisiin jälleen kuningas. ”Minä kukistan, kukistan, kukistan sen”, kuului jumalallinen säädös Daavidin huoneen valtaistuimesta; ”eikä sitä enää ole, kunnes tulee Hän, jolle se oikeuden mukaan kuuluu; ja minä annan sen Hänelle.” Hesekiel 21:25–27. Profeetat ja kuninkaat, 450, 451.

Miller oli oikeassa, mutta hänen ymmärryksensä oli rajallinen, sillä se valtakunta, jonka Kristus perusti vaeltaessaan ihmisten keskuudessa, ei ollut lopullinen maallinen valtakunta. Pakanallisen Rooman valtakunnan jälkeen oli vielä tuleva neljä kuningasta. Kristus kyllä perusti ristin luona ”armon” valtakunnan, mutta sitä valtakuntaa ei perustettu Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kymmenen kuninkaan päivinä, eikä sitä perustettu myöskään myöhäissateen aikana. Se valtakunta, jonka Kristus perustaa viimeisinä päivinä, on hänen ”kirkkauden” valtakuntansa. Sisar White puhuu suoraan kummastakin näistä valtakunnista.

Milleriläiset ymmärsivät, että Kristus perusti valtakunnan neljännen valtakunnan historian aikana, ja he olivat oikeassa, mutta heidän ymmärryksensä oli rajallinen. Neljännen valtakunnan historian aikana Kristus perusti ”armon” valtakunnan, ja kahdeksannen valtakunnan historian aikana Hän perusti ”kirkkauden” valtakuntansa. Sen historian aikana, jolloin Hän perusti ”armon” valtakunnan, Pyhä Henki vuodatettiin helluntaina. Helluntai on esikuva myöhemmän sateen vuodatuksesta siinä historiassa, jossa Hän perustaa ”kirkkauden” valtakuntansa.

Helluntain sanoma oli sanoma Kristuksen kirjaimellisesta ylösnousemuksesta. Jälkisateen sanoma on ainakin osittain sanoma vertauskuvallisesta ylösnousemuksesta, jota edustaa profeetallinen arvoitus kahdeksannesta, joka on yksi niistä seitsemästä ja joka täyttyy pedossa, sekä myös maasta nousevan pedon kahdesta sarvesta. Neljäs ja kahdeksas valtakunta ovat ne, joissa Kristus perustaa valtakuntansa.

Julistus, jonka opetuslapset olivat Herran nimessä esittäneet, oli kaikissa yksityiskohdissaan oikea, ja ne tapahtumat, joihin se viittasi, olivat jo silloin toteutumassa. ”Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle”, oli heidän sanomansa. ”Ajan” — Danielin 9. luvun kuudenkymmenenyhdeksän viikon, joiden tuli ulottua Messiaaseen, ”Voideltuun” — päättyessä Kristus oli saanut Hengen voitelon Johanneksen kastettua Hänet Jordanissa. Ja se ”Jumalan valtakunta”, jonka he olivat julistaneet olevan lähellä, perustettiin Kristuksen kuoleman kautta. Tämä valtakunta ei ollut, niin kuin heille oli opetettu uskomaan, maallinen valtakunta. Eikä se ollut myöskään tuo tuleva, kuolematon valtakunta, joka pystytetään silloin, kun ”valtakunta, valta ja valtakuntien mahti kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle”; tuo iankaikkinen valtakunta, jossa ”kaikki vallat palvelevat ja tottelevat häntä”. Daniel 7:27. Raamatussa ilmausta ”Jumalan valtakunta” käytetään tarkoittamaan sekä armon valtakuntaa että kirkkauden valtakuntaa. Armon valtakunta tuodaan esiin Paavalin kirjeessä hebrealaisille. Viitattuaan Kristukseen, myötätuntoiseen esirukoilijaan, jota ”meidän heikkoutemme koskettavat”, apostoli sanoo: ”Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon.” Heprealaiskirje 4:15, 16. Armon istuin edustaa armon valtakuntaa, sillä valtaistuimen olemassaolo edellyttää valtakunnan olemassaoloa. Monissa vertauksissaan Kristus käyttää ilmausta ”taivasten valtakunta” tarkoittamaan Jumalan armon työtä ihmisten sydämissä.

”Niinpä kirkkauden valtaistuin edustaa kirkkauden valtakuntaa; ja tähän valtakuntaan viitataan Vapahtajan sanoissa: ’Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuutuu kirkkautensa valtaistuimelle; ja Hänen eteensä kootaan kaikki kansat.’ Matteus 25:31, 32. Tämä valtakunta on vielä tuleva. Sitä ei pystytetä ennen Kristuksen toista tulemusta.

”Armon valtakunta asetettiin voimaan heti ihmisen lankeemuksen jälkeen, kun suunnitelma syyllisen ihmissuvun lunastamiseksi laadittiin. Se oli silloin olemassa Jumalan tarkoituksessa ja Hänen lupauksensa varassa; ja uskon kautta ihmiset saattoivat tulla sen alamaisiksi. Silti sitä ei todellisuudessa perustettu ennen Kristuksen kuolemaa. Vielä maallisen tehtävänsä alettuaan Vapahtaja, väsyneenä ihmisten itsepäisyyteen ja kiittämättömyyteen, olisi voinut vetäytyä takaisin Golgatan uhrista. Getsemanessa kärsimyksen malja vapisi Hänen kädessään. Hän olisi voinut jo silloin pyyhkiä verihien otsaltaan ja jättää syyllisen ihmissuvun menehtymään vääryyteensä. Jos Hän olisi tehnyt näin, langenneille ihmisille ei olisi voinut olla lunastusta. Mutta kun Vapahtaja antoi henkensä ja viimeisellä henkäyksellään huusi: ’Se on täytetty’, silloin lunastussuunnitelman toteutuminen varmistui. Pelastuksen lupaus, joka oli annettu syntiselle parille Eedenissä, vahvistettiin. Armon valtakunta, joka oli sitä ennen ollut olemassa Jumalan lupauksen varassa, perustettiin silloin.”

“Näin Kristuksen kuolema — juuri se tapahtuma, jota opetuslapset olivat pitäneet toivonsa lopullisena tuhona — oli se, mikä teki sen iäksi varmaksi. Vaikka se oli tuottanut heille katkeran pettymyksen, se oli todistuksen huipentuma siitä, että heidän uskonsa oli ollut oikea. Se tapahtuma, joka oli täyttänyt heidät murheella ja epätoivolla, oli juuri se, joka avasi toivon oven jokaiselle Aadamin lapselle ja johon keskittyivät kaikkien Jumalan uskollisten tuleva elämä ja iankaikkinen autuus kautta kaikkien aikakausien.”

”Äärettömän armon tarkoitusperät olivat saavuttamassa täyttymyksensä, jopa opetuslasten pettymyksen kautta. Vaikka heidän sydämensä oli voitettu hänen opetuksensa jumalallisella armolla ja voimalla, hänen, joka ’puhui niin kuin ei kukaan ihminen koskaan puhunut’, kuitenkin heidän Jeesusta kohtaan tuntemansa rakkauden puhtaaseen kultaan sekoittui maailmallisen ylpeyden ja itsekkäiden kunnianhimojen halpaa seosta. Vieläpä pääsiäisaterialla, tuona juhlallisena hetkenä, jolloin heidän Mestarinsa jo astui Getsemanen varjon alle, heidän keskuudessaan syntyi ’kiista siitä, kuka heistä oli katsottava suurimmaksi’. Luuk. 22:24. Heidän näkönsä täyttivät valtaistuin, kruunu ja kirkkaus, samalla kun aivan heidän edessään olivat puutarhan häpeä ja tuska, tuomiosali, Golgatan risti. Juuri heidän sydämensä ylpeys, heidän janonsa maailmalliseen kunniaan, oli saanut heidät pitämään niin itsepintaisesti kiinni aikansa väärästä opetuksesta ja sivuuttamaan Vapahtajan sanat, jotka osoittivat hänen valtakuntansa todellisen luonteen ja viittasivat ennalta hänen tuskaansa ja kuolemaansa. Ja nämä erehdykset johtivat koetukseen — ankaraan mutta välttämättömään — joka sallittiin heidän oikaisemisekseen. Vaikka opetuslapset olivat käsittäneet sanomansa merkityksen väärin eivätkä olleet nähneet odotustensa toteutuvan, he olivat kuitenkin julistaneet sen varoituksen, jonka Jumala oli heille antanut, ja Herra oli palkitseva heidän uskonsa ja kunnioittava heidän kuuliaisuuttaan. Heille oli uskottava tehtävä julistaa kaikille kansoille heidän ylösnousseen Herransa kunniakasta evankeliumia. Juuri valmistaakseen heitä tätä työtä varten sallittiin tuo kokemus, joka heistä tuntui niin katkeralta.” Suuri taistelu, 347, 348.

Ilmestyskirjassa ”mieli, jossa on viisaus”, laskee ”ihmisen luvun” ja tunnistaa, että ”se ihminen” on myös kahdeksas valtakunta, joka on niistä seitsemästä. ”Synnin ihminen” on sen kahdeksannen valtakunnan pää, joka hallitsee maan kuninkaita ja kauppiaita, joihin ne seitsemän seurakuntaa liittyvät välttääkseen vainon häväistyksen, ja joka istuu paljojen vetten päällä.

Ja hän sanoo minulle: Ne vedet, jotka sinä näit, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansakuntia ja kieliä. Ilmestys 17:15.

”Synnin ihminen” hallitsee poliittista, rahataloudellista, uskonnollista ja yhteiskunnallista maailmaa sekä kaikkia ihmisiä, paitsi niitä, jotka ovat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta, sen merkistä ja sen nimen luvusta.

Ja minä näin ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitetun; ja ne, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen merkistä ja sen nimen luvusta, seisoivat sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. Ja he veisaavat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä sanoen: Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä pyhien Kuningas. Ilmestys 15:2, 3.

Ne ”viisaat”, jotka ymmärtävät ”tiedon lisääntymisen”, kun Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan sineteistään, ovat niitä, joilla on ”ymmärrystä” ja jotka ”laskevat pedon luvun; sillä se on ihmisen luku; ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentä kuusi.” Tuo ”ymmärrys” edustaa osaa siitä kolmivaiheisesta koetusprosessista, joka tapahtuu aina, kun Jeesus avaa sineteistään profetian. Tämän vuoksi huomautetaan, että he ovat ”saaneet voiton” ”hänen nimensä luvusta.”

Saada voitto merkitsee kokeen läpäisemistä, ja ne, jotka ovat ”viisaita” ja ”ymmärrystä saavia”, saavat sen voiton, joka liittyy lukuun 666; ja jae osoittaa myös, että on kahdeksan valtakuntaa ja että kahdeksas on niistä seitsemästä. Tuo ”salaisuus” on esitetty Danielin kirjan toisessa luvussa, sillä Danielin rukous oli ymmärtää ”salaisuus”. Ilmoitus siitä, että on kahdeksan valtakuntaa, että kahdeksas valtakunta on niistä seitsemästä ja että tuon valtakunnan luku on 666, on se salaisuus, jonka Daniel esitetään rukouksensa kautta saavan, ja Daniel edustaa Jumalan viimeisten päivien ”viisaita”.

Daniel edustaa viimeisten päivien ”ymmärtäväisiä”, joille Danielin toisen luvun salaisuus on avattu; ja tuo salaisuus on se ilmoitus, että Raamatun profetian valtakuntia koskeva viimeinen ja ensimmäinen viittaus on, että kuvapatsaassa on kahdeksan valtakuntaa. Tuo ilmoitus vahvistaa milleriläisen käsityksen Danielin toisesta luvusta, mutta loistaa kymmenen kertaa kirkkaammin, kun se kerran tunnistetaan. Sen kirkkaus, joka on kymmenen kertaa suurempi, edustaa koetusta, josta ”ymmärtäväiset” saavat voiton, sillä kahdeksas valtakunta, joka on niistä seitsemästä, on myös kuudes valtakunta, joka on lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertainen liitto. Näin ollen lohikäärme, peto ja väärä profeetta ovat kaikki kuudes valtakunta, ja yhdessä ne edustavat lukua 666.

Nebukadnessar koeteltiin Danielin toisen luvun ilmoituksella, eikä hän kestänyt koetusta. Danielin toisessa luvussa Daniel edustaa ”viisaita”, jotka läpäisevät kuvapatsaan salaisuuden koetuksen. Kolmannessa luvussa Nebukadnessar edustaa jumalattomia, jotka epäonnistuvat aivan samassa

koetuksessa. Nebukadnessar, ensimmäisen valtakunnan ensimmäisenä kuninkaana, edustaa viimeisen valtakunnan viimeistä kuningasta. Sen tähden hän edustaa ”synnin ihmistä”, sitä profetian ihmistä, johon seitsemän seurakunnan sanoma kohdistuu. Ihminen luotiin kuudentena päivänä, ja luku kuusi on sen tähden ihmiskunnan luku. Nebukadnessarin luku on kuusi. Nebukadnessar epäonnistui luvun 666 koetuksessa ja edusti viimeisten päivien jumalattomia. Synnin ihmisen vertauskuvana hänen lukunsa on kuusi.

Kuningas Nebukadnessar teki kultaisen kuvapatsaan, jonka korkeus oli kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusi kyynärää; hän pystytti sen Duuran lakeudelle, Babylonian maakuntaan. Daniel 3:1.

Kultainen kuvapatsas oli kuusikymmentä kyynärää korkea ja kuusi kyynärää leveä, ja sen teki Nebukadnessar, jonka luku on kuusi. Kuvapatsas pystytettiin kapinassa toisen luvun kuvapatsaan valoa vastaan, ja kuvapatsaan kolminkertainen kuvaus, kun ymmärrät, että Nebukadnessarin luku on kuusi, vastaa lukua kuusi, kuusi, kuusi.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Ajatus sellaisen valtakunnan ja dynastian perustamisesta, jonka tuli kestää iankaikkisesti, vetosi hyvin voimakkaasti siihen mahtavaan hallitsijaan, jonka sotajoukkoja vastaan maan kansakunnat eivät olleet kyenneet pysymään pystyssä. Rajattomasta kunnianhimosta ja itsekkästä ylpeydestä syntyneellä innolla hän ryhtyi neuvottelemaan viisaidensa kanssa siitä, miten tämä saataisiin toteutetuksi. Unohtaen ne huomattavat kaitselmuksen johdatukset, jotka liittyivät uneen suuresta kuvapatsaasta; unohtaen myös, että Israelin Jumala oli palvelijansa Danielin kautta tehnyt kuvapatsaan merkityksen selväksi ja että tämän selityksen yhteydessä valtakunnan suuret miehet olivat säästyneet häpeällisestä kuolemasta; unohtaen kaiken muun paitsi halunsa vahvistaa oma valtansa ja ylivaltansa, kuningas ja hänen valtioneuvoksensa päättivät, että he kaikin mahdollisin keinoin pyrkisivät korottamaan Babylonin ylimmäksi ja yleismaailmallisen uskollisuuden arvoiseksi.

”Vertauskuvallinen esitys, jonka kautta Jumala oli ilmoittanut kuninkaalle ja kansalle tarkoituksensa maan kansakuntien suhteen, oli nyt pantava palvelemaan inhimillisen vallan kirkastamista. Danielin selitys oli määrä hylätä ja unohtaa; totuutta oli määrä tulkita väärin ja soveltaa väärin. Vertauskuvaa, jonka taivas oli antanut avatakseen ihmisten mielelle tulevaisuuden tärkeitä tapahtumia, oli määrä käyttää estämään sen tiedon leviämistä, jonka Jumala tahtoi maailman vastaanottavan. Näin kunnianhimoisten ihmisten juonittelujen kautta Saatana pyrki tekemään tyhjäksi jumalallisen tarkoituksen ihmissuvun hyväksi. Ihmiskunnan vihollinen tiesi, että totuus, johon ei ole sekoittunut erehdystä, on mahtava voima pelastamaan; mutta että silloin, kun sitä käytetään oman itsen korottamiseen ja ihmisten hankkeiden edistämiseen, siitä tulee pahan välikappale.”

”Rikkaasta aarrekammiostaan Nebukadnessar teetti suuren kultaisen kuvapatsaan, joka yleispiirteiltään oli samanlainen kuin se, joka oli nähty näyssä, lukuun ottamatta sitä yhtä seikkaa, että se oli valmistettu eri aineesta. Vaikka kaldealaiset olivat tottuneet loisteliisiin pakanajumaliensa esityksiin, he eivät olleet koskaan aikaisemmin valmistaneet mitään niin vaikuttavaa ja majesteettista kuin tämä hohtava patsas, jonka korkeus oli kuusikymmentä

kyynärää ja leveys kuusi kyynärää. Eikä ole yllättävää, että maassa, jossa epäjumalanpalvelus oli yleismaailmallisesti vallalla, Duran tasangolla oleva kaunis ja korvaamattoman kallisarvoinen kuvapatsas, joka edusti Babylonin kunniaa sekä sen loistokkuutta ja voimaa, vihittiin palvonnan kohteeksi. Tästä huolehdittiin asianmukaisesti, ja annettiin käsky, että vihkimispäivänä kaikkien tuli osoittaa korkein uskollisuutensa Babylonian vallalle kumartumalla kuvapatsaan eteen.” Prophets and Kings, 504, 505.